

СЕРПЕНЬ

ISSN 0132-4462

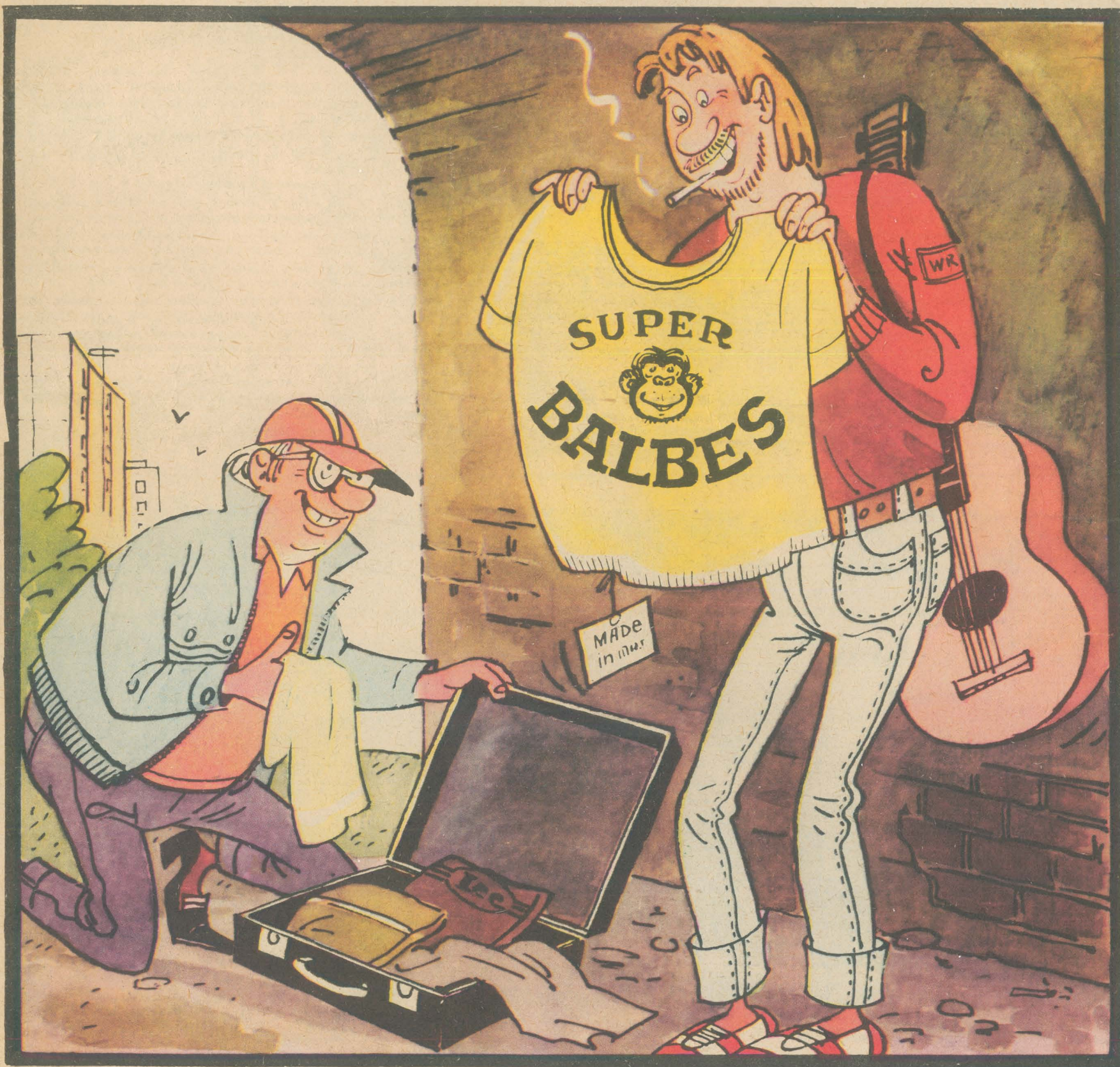
1984

№ 16

ПЕРШЕ

Мал. М. ГІРГЕДЯ

— Ви собі не уявляєте, молодий чоловіче, як вам личить ця майка!

НЕХЛЮЇ НЕХЛЮЙОВИЧІ

проведення будівельних і монтажних робіт колгосп не спромігся скласти.

Сусідній колгосп «Ленінським шляхом» вгавив понад двадцять тисяч карбованців на зерносушильний комплекс. Але й досі комплекс не змонтований. А колгосп «Авангард» того ж району у 1981 році не пожалів близько чотирнадцяти тисяч на зерноочисний агрегат КЗС-10. Сьогодні за вікном колгоспної контори пропливає рік 1984-й, а агрегат усе ще стоїть просто неба, вмивається дощами, засипається снігами й у міру своїх сил та можливостей іржавіє.

Дехто може зауважити: ну, нехай там голови колгоспів не на висоті, але як же на ці неподобства може спокійно дивитися обласне об'єднання по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства (псевдонім — «Облсільгосптехніка»). А я на те скажу: не чіпайте ви, бога ради, ту «Сільгосптехніку», вона, бідка, не може дати ради навіть своїм власним організаціям, таким, як, скажімо, контора «Сільгоспкомплект», а ви до неї ще з колгоспами лізете. У тій конторі, коли хочете знати, сільськогосподарські машини, цінне обладнання валяються — скидані так-сяк — на відкритому майданчику та безборонно піддаються усім можливим впливам химерної стихії.

Та що вже питати з того «Сільгоспкомплекту», коли навіть така солідна фірма, як очолюване Г. В. Башлаєвим об'єднання «Івано-Франківськпостачзбут», котра, здавалося б, мала бути взірцем у зберіганні розмаїтого

обладнання, подає усім такі блискучі зразки першокласного нехлюїства, що аж за душу бере. Трансформаторні станції, електрозварювальні трансформатори, панелі щитів освітлення, регулятори напруги й інше не менш цінне обладнання деформується тут й іржавіє. Місця, призначені для складування, захарашені, тому використати вантажно-розвантажувальні механізми можна лише вкрай рідко, а через те великогайове обладнання скидають де завгодно.

Досі ми згадували про марнотратників цінного обладнання, котрих я відніс би до категорії «нехлюї за власним бажанням». А є ще й інша категорія — «нехлюї при допомозі зверху». Ці вже й не знати, чи самі впоралися б, якби їм не допомогли вищі інстанції.

От Івано-Франківська трикотажна фабрика свого часу (а саме — в січні 1981 року) мала необережність попросити «Укртрикотажпром» надіслати автомат 10-го класу для виробництва верхнього трикотажу. Глав оперативно відгукнувся: уже через рік і два місяці фабрика одержала автомат. Тільки не десятого, а п'ятнадцятого класу. Здавалось би, чого там рахуватися, подумаєш, на п'ять класів більше чи на п'ять класів менше. Фабрика не хотіла бути дріб'язковою і не рахувалась. Та бідка, що автомат 15-го класу для обробки верхнього трикотажного одягу просто не годиться. І фабрика змушена була запросити пардону: скажіть, кому відіслати добрий автомат, бо ж добро пропадає. Глав і цього разу відгукнувся оперативно: й півроку не минуло, як на

фабрику надійшла цінна вказівка: відвантажуйте автомат ворошиловградській фабриці. Отак! Спочатку з Таганрога до Івано-Франківська, а за п'ять місяців — до Ворошиловграда. Можливо, трикотажні автомати й люблять мандрувати. Але що їхня якість від таких мандрівок не підвищується, то це — залізний факт.

Долинська швейна фабрика наче виявила більшу обережність. Вона нікому ніяких заявок не надсилала. Однак це її не врятувало. За рознарядкою «Укрпромспецодягу» на фабрику надійшли дві імпортовані швейні машини (на 4 тис. крб.), призначені для підшивання тасьми у вовняних костюмах. Але, на біду, Долинська фабрика шие не вовняні костюми, а робочий спецодяг. І чудові машинки потрібні їй так, як зайцю мінікальклятор. Почали керівники підприємства писати до главку: заберіть, будь ласка, від нас ці чудові й комусь дуже потрібні машинки. А «Укрпромспецодяг» — ані пари з уст. Лише за рік фабриці вдалося дізнатися, кому саме все-таки відправити машинки. І то завдяки втручання органів прокуратури, спасибі їм.

У тій же Долині сусідній бавовнопрядильній фабриці ще більше не поталанило. У 1979 році сюди, за рознарядкою Міністерства легкої промисловості УРСР, надійшли дві імпортовані машини (уже не на чотири, а майже на 60 тисяч карбованців). Машини, для фабрики зовсім не потрібні. І фабрика у щорічних звітах почала систематично показувати ці машини в графі «зайве обладнання». Але чи то в ту графу ніхто не заглядав, чи то звітів ніхто не читав, але ні «Укрголкомплект» обладнання, ані «Укрбавовнопром» ніяк не реагували. Не реагували й на слізні листи, котрі писали керівники фабрики у ці главки. І знову — лише після втручання товаришів з прокуратури — обладнання, котре кілька років дурно простояло просто неба, нарешті відвантажили на іншу фабрику.

Ну, то що скажете тепер? Чи, справді, нема пари нашому невдаці — власникові тієї пральної машини? І чи ж він у республіці один такий Нехлюй Нехлюйович?

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Шукач тепленького містечка.
У «трудої» уже немає місця й для словечка.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Де дістав!
— На товарній станції. Там їх повно.

ЧУДОВА ПОРА

(Монолог злодія)

Мороз куса за ніс, хапа за вуха,
Кругом реве і свище завірюха,
Замети на шляху стоять глибокі,
І темна ніч — така, хоч стрільни в око.

Ні вогника: давно вже сплять всі люди.
Собана й носа не покаже з буди.
О, як приємно у таку чудову пору
Пройтися до колгоспної комори!

СУЧАСНА ЄВА

— Поглянь на мене, мій Адаме!
Прекрасна буде в тебе дама.
Дістанеш яблучок із раю —
Умить тебе я покаяю!

ПИВО — НЕ ВОДА

Буфетниця пишненька, молода
На пляжі пиво з бочки наливає.
— Чом пиво це прозоре, як вода? —
У черзі хтось здивовано питає.

А та у крик: — Ой, вередун який!
Для нього, бач, прозоре пиво — диво!
Тоді піди й напийся води з ріки:
Вона, он глянь, коринчева, як пиво!

м. Луцьк.

Феодосій МАНДЗЮК.

ТІЛЬКИ НАВШПИНЬКИ

ВОЛИНЬСЬКА область. (Кор. ТАП). Дуже легко серед жителів с. Тростянця Ківерцівського району впізнати працівників місцевого поштового відділення — усі вони ходять навшпиньках. На запитання кореспондента ТАП: «У чому причина?» — зв'язківці відповіли:

— Звикли до такого способу пересування. А звичка виробилася на роботі, оскільки працюємо ми у приміщенні, яке давно потребує ремонту і в якому можна ходити тільки навшпиньки — інакше на голову може обвалитися добрячий шмат штукатурки.

ЧЕРЕЗ СТАВОК — ПІШКИ!

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Цікава звістка надійшла із села Рівного Путивльського району: його мешканці долають колгоспний ставок навпрошки. На запитання кореспондента ТАП: «Як це їм вдається?» — вони пояснили: «Дуже просто! Наш ставок давно висох, а коли в ньому буде вода, правління колгоспу тримає в секреті».

ЩОБ НЕ ВЛИПНУТИ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Як стало відомо з поінформованих джерел, нещодавно, перевіряючи скаргу жителів села Грезлі про неякісне покриття дороги, влип начальник Народицького районного шляхового ремонтно-будівельного управління Ф. Ф. Рудківський. Влип відразу, як тільки вийшов з автомашини і ступив на розпечений літнім сонцем асфальт, який більше нагадував розплавлену смолу, а не тверде покриття. Для того, щоб не потрапляти в подібні смішні ситуації, Ф. Ф. Рудківський тепер в село навіть носа не показує. А рідка асфальтна маса на вулицях Грезлі тим часом і надалі продовжує «бродити» і прилипати до коліс автомашин та підшов пішоходів.

Народний художник СРСР
Сергій Олексійович ГРИГОР'ЄВ.

Письменниця Наталя ЗАБІЛА.

Народний артист УРСР Андрій СОВА.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Ця угода не віддрукована на білосніжному папері, не скріплена десятком каліграфічних підписів, не пишуться на ній гербові печатки, не припадає вона пилом на полиці солідного архіву... І все ж та угода існує.

А почалося усе з суперечки. Як то кажуть, із загострення нормальних ділових стосунків між двома суверенними організаціями — Харківським транспортно-експедиційним підприємством № 20695 та Харківським відділком Південної залізниці. Одного чудового дня залізничники надумали як слід провчити ТЕП-20695. Бо, бачте, не подали, сякі-такі, вчасно машин, і нерозвантаженим вагонам довелося щось довгенько простояти. Оформили залізничники добрячий стос документів, нарахували аж 5 тисяч карбованців штрафу і хутко відправили все те гамузом до арбітражу.

Як прочули про те автотранспортники... — Ах! Вони так? Ну, ми теж не ликом шиті — покажемо їм, де раки зимують.

За два дні оформили чин-чином відповідні папери і теж прямисінько в арбітраж.

— Осьдечки дивіться, — доводили вони. — Залізничники порушили інструкцію. Заповнюють під копірку накладних на три штуки менше, ніж повинно бути. До того ж нерозбірливо... За це хай женуть 10 тисяч карбованців.

Чим воно вже там закінчилось у них — бозна. Але достеменно відомо, що залізничники і автотранспортники після того відразу все зрозуміли: вище себе не стрибнути. Один одного не перештрафують. На тому й уклали усний мирний договір: працювати спокійно і запліщувати очі на різні недоліки.

А запліщувати є на що. Приміром, на залізничній станції Харків-Червонозаводський ще позаторік повинен був стати до ладу новий козловий кран. Існуючих украй не вистачає. Машин на станцію під'їжджає стільки, що їх не встигають завантажувати, й вони витягуються у довгу вервечку.

І водії до такого позивали. Хто читає детектив, хто крутить кубик-Рубік, а хто скооперувався біля шахів... Однаково нічого

робити. Бо, окрім крана, заважає вчасно завантажитися ще й анархія на складах, де вантажі накидані як попало. Можна півдня прошукати та так і не знайти якийсь ящик, котрий далеко не голка у скирті сіна.

— Торік наші машини простояли на станціях Харківського відділку залізниці понад норму 22754 години, — бідкається начальник ТЕП-20695 І. Д. Лесниченко. І, розвівши руками, жалісливо додає: — Лаєшся з ними, соромиш — ну, нічого на них не впливає. Мов з гуски вода...

Самі автотранспортники, правда, теж не святі. З їхньої вини вантажі простоюють у вагонах і на майданчиках по декілька тижнів. Бо машини під'їжджають, коли заманеться. У вихідні та святкові дні їх працює взагалі 50 відсотків. Лише за якихось два тижні ТЕП не виділило для перевезень залізничних вантажів 570 автомобілів! Через подібні причини на станціях відділку торік щодоби затримувалося близько 16 тисяч тонн вантажів.

Проте начальник Харківського відділку Південної залізниці В. І. Зибін і палець об палець не вдарив, аби якось покарати автотранспортників.

— Невигідно, — чухаються залізничники. — Ти їх штрафонеш за одне, а вони тебе — за інше. Краще вже мовчати собі в ганчірочку. Ми їх не чіпаємо, вони — нас...

Так воно собі життя і котиться помаленьку. Помалесеньку, полегесеньку... А куди спішити? Навіщо один одному нерви псувати? Мало чого там державні інтереси вимагають... Власний спокій дорожче!

В. СУБОТА.

м. Харків.

Мал. В. САВІЛОВА

КРАЩЕ — В КАЗАН...

Поет, що за життя писав халтуру, на тому світі опинився в пеклі. «Які ж йому придумати тортури?» — чорти гадали, мліючи від спеки. Уважно зваживши вагомі «за» і «проти», «консиліум» одноголосно вирішив: Щодня поетові його читати вірші. Хай переживає оту свою нудоту.

Терпів читання те днів зо два графоман
І вирішив, що краще — у казан...

І. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

— Нарешті взялися за охорону природи.

— І не виправдовуйся, не допоможе! З роботи раніше пішов — припустимо, але ж ти прихопив сітку з м'ясом, приготовану для мене.

Тяжко хворів останнім часом директор Павлівської зосямірничної школи Богодучівського району А. І. Опришко. Ох і тяжко! Недуга його полягала у тому, що на уроках учив він дітей чесності, а сам потихеньку привласнював шкільні гроші, недоплачував колегам зарплати. Терпіли, терпіли учителі таке роздвоєння особистості у свого керівника, а відтак вирішили вилікувати його від цієї небезпечної хвороби. Взяли та й написали листа до Перця.

Як повідомив редакції завідувачий Харківським обласним відділом народної освіти тов. Тураш, факти підтвердилися. За допущені порушення директора Опришка з посади звільнено.

ЧИТАЧКА

Читацька в Лідії натура,
Але ніщо Бальзак, Стендаль
Чи інша їй література,
Читати любить лиш мораль.

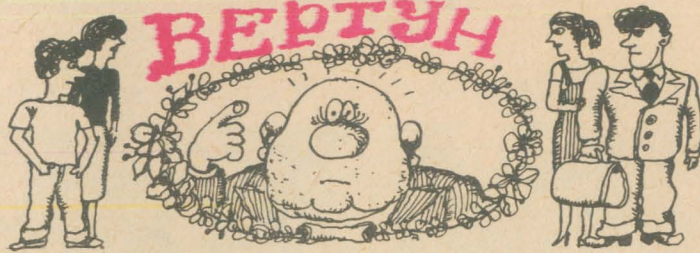
ПЕРЕКУРИ

Щоб спочивали руки й нерви,
Ми з цеху вийдемо, покуримо...
Робота ж — це, либонь, перерви
Між черговими перекурами.

ПРИНЦИПОВА КРИТИКА

Пише віршики Мартин —
Ні в ворота, ані в тин.
Його лають, критикують —
І друкують, і друкують....

Валентина СТЕПАНЕНКО.

ГУМОРЕСКА

Ех, дивлюсь оце на фотокартку свого Сергійка і від радості аж на душі лоскотно. Надія моя і опора в старості. Охо-хо! Виріс дуже, шибеник, а я постарів. Як-не-як — вже під шістдесят. Як то кажуть, старість — не тітка рідна... А Серьога — ого-го! На свого татуса схожий. Себто на мене. Ніс бараболюкою, чоло відкрите. А нижня губа? Як варяниця. Точнісінько як у мене. А от чуб не мій. Що не мій, то не мій. Я — колишній брюнет, а він теперішній блондин. У Валентину, в мою першу дружину, пішов.

А от Василько, то вже точно, викапана Світлана... Між іншим, Світлана — це моя друга дружина. Валентина сама полишила мене. Без трагедій і мелодрам. Отак взяла на руки Сергійка і пішла. Гордячка. Ну, що я такого вчинив? Га? Ну, позалицявся до нашої буфетниці. Ну, в кіно з нею збігав. Ну, се-те... Так ні, фиркнула і будьте мені здорові. Пішла і навіть аліментів на Сергійка не вимагала. Сама, без моєї допомоги сина виростила і навчала, між іншим...

Валентина, значить, з Сергійком за поріг, а Світлана — на поріг. З котрою в кіно бігав. Не шлюбно жили. А Василька нажили. Скажу вам, викапана мамуся. А чубчик мій. Точно мій.

До речі, про чуба. Лізе. Не у Сергійка і не у Василька, а в мене. Линяю, наче рябко у березні. І від чого б це воно?

Був у фахівців. Твердять — на нервовому ґрунті. Порадили різні там ін'єкції. Це — одні. Інші стверджують, що нерви у мене дай боже кожному. Кажуть: якихось ніби поживних речовин у голові у мене не вистачає. Можливо. А от знайомі хлопці, коли зійдемось коло гастроному, іншої думки:

— Олексю, — кажуть, — то від чужих подушок...

Ім, звичайно, жарти, а мені трагедія. Голова на пустелю Гобі перетворюється. Що вже не робив — хоча б одна волосинка вискочила.

З одним фельдшером, коли хильнули, радівся. Нараяв мазь. Казав, дуже

сильна і діє безвідмовно. Купив. На коробці голова намальована. Одна половина густою чуприною поросла, а друга — гола-голісінька. Як у мене. Патентовані ліки. І що ви думаєте? Абсолютний нуль.

Навіщо, питаєте, мені той чуб здався? Е-е-е! Тут така справа — із Світланой ми побили горшки. Власне, вона мене формально витурила з квартири. Отак валізу за двері, і гуляй собі, Олексю. Чому така немілість? Та якихось двійко-трійко ночей затримався. В однієї землячки своєї. Ну, а Світлана й присікалась. Я їй пояснюю, що родаків згадували. Не повірила. І виставила.

Ну, що ж, коли наше не в лад, то ми зі своїм назад. Перекочував до землячки. А тепер от знову бездомний. Бачте, землячки не сподобалась моя лисина. Їй, бачте, подавай чубатого.

А де я того чуба візьму? Не росте. А тут Надійка в око впала. Серйозна жінщина. Особнячка має. Садочок, кабанець... Се-те... Сунувся, а вона мені й гарбуза. Лишився, як перст.

Тепер уся надія на Сергійка. То не біда, що років з дванадцять я з ним не спілкувався. Але передають — розумний, чортяка. Між іншим, медвуз кінчив. І працює вже.

Бачите, не хтозна-чим, а медициною займається. Кажуть, начебто практикує по цій саме справі. Ну, займається посівом і вирощуванням чубів. А це ж якраз... Поїду, вклонюся в ніжки й скажу: дорогий синашо, поради на старість і виколоси хоч би поганенького чубчика. Тоді я ще ого-го!

Кажете, може за поріг виставити? І навряд чи стане займатись моєю лисиною? Та хто йому, поганцю, дав таке право? Я ж його породив. Та він у мене з суду не вилазить. По прокурорах затягаю. Я йому... І про синівський обов'язок нагадаю, і про повагу до старості... Він у мене сам полісіє.

А я такий! Свого не попущу.

Ол. МАКІВЧУК.

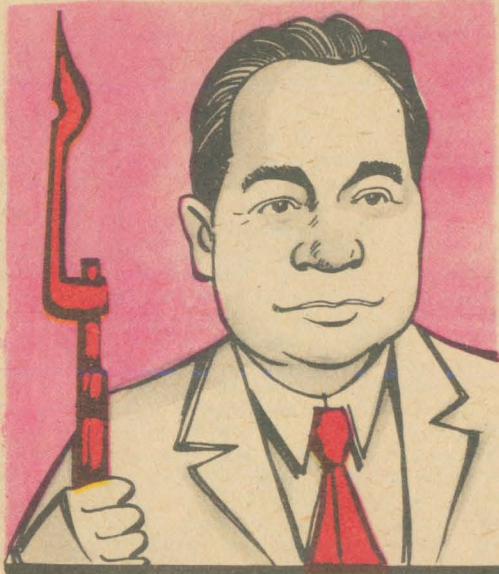
Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Спочатку наш татусь нагрів воду, а потім і ми підемо купатися.

Сатира Петра Козланюка

До 80-річчя від дня народження письменника

Усі ми, хто близько знав Петра Степановича — високого, широкоплечого, з міцним парубочьким здоров'ям горанина, були приголомшені страшною звісткою: на 61 році життя, у розквіті таланту зупинилося його щире, добре серце. В літературно-му доробку письменника було вже три томи глибокозмислових творів, серед яких перше місце став роману-трилогії «Юрко Крук».

Петро Козланюк був великим знавцем народного життя рідного прикарпатського краю. Він там народився, там зазнав національних і соціальних утисків. У дев'ять літ лишився сиротою, пішов на заробітки. Великою життєвою школою для нього став робітничий революційний рух, до якого прилучився ще зовсім молодим. Потім була друга школа: з 1926 року він — активний учасник групи пролетарських письменників Галичини «Горно», де почалася і гартувалася його літературна діяльність.

У повоєнні роки Петро Козланюк керував львівською письменницькою організацією, обирався депутатом Верховної Ради СРСР, головою Львівського обласного комітету. Незважаючи на велику завантаженість державною і громадською діяльністю, не припиняв літературної праці, до останніх днів своїх не полишав пера.

Петро Степанович Козланюк був одним із зачинателів західноукраїнської публіцистики. Його багатий і різномісний доробок у жанрі сатири й гумору є значним вкладом в українську радянську літературу.

У цьому номері «Перець» вміщує два його памфлети: «Гітлер у пеклі» і «Питання про переміщення», надруковані у збірнику «Катюзи по заслугі».

Ф. МАКІВЧУК.

Питання про переміщення

Англійська та американська преса, радіо, офіційні і неофіційні оратори останнім часом багато шумлять про переміщення. Але кого вони мають на увазі? Може, тисячі тих нещасних людей, яких гітлерівці загнали в Німеччину? Може, тих, які з ласки англо-американських властей потрапили за колючий дріт таборів і досі не можуть вирватися на батьківщину? Ні! Цих англо-американські «демократи» думають перетворити на своїх покірних рабів. Турбуються вони про тих переміщених, які на всіх мовах світу мають спільну назву: зрадники, квіс-лінгівці. По-нашому — вони просто втекли. А по-англо-американсько-

му — «перемістилися». Хто перемістився? Хто куди. Італійський дуче Муссоліні перемістився з Рима в Берлін, а з Берліна — на шибеницю догори ногами. З Берліна в Нюрнберг, а з Нюрнберга на шибеницю «перемістилися» також Герман Герінг, Розенберг, Ріббентроп, Йодль, Франк, Заукель, Зейс-Інкварт та інші главари німецького фашизму. З палацу канцлера до бісової мамі перемістився також Адольф Гітлер. Найближчий поплічник Гітлера — Геббельс перемістився без зупинки туди, де Макар телят не пас. 1944—1945 роки були роками як-

найширшого переміщення. Перемістилися головним чином ті, хто смердів гітлеризмом. Німецько-фашистська армія перемістилася в табори полонених. Злочинні есесівці — в тюрми й на шибениці. Ватаги зрадників — на справедливий суд визволених народів. «Переміщення» триває ще й досі. Недавно ото визволені чехословаки перемістилися з Панкратца та в шибеничну петлю гітлерівських запродавців Берана, Тісо і генерала Сирови. Переміщують також кого слід і визволені болгар, поляки, румуни, угорці. Тільки фашистські прихильники в англо-американських окупаційних зонах Німеччини й Австрії заподали-

во примочують «переміщених» коло свинячого корита.

— Іж, — мовляв, — злодюго, юнривську кашу і хвали фашистську маму нашу!

Українсько-німецькі націоналісти переміщуються вже тридцять років. Тридцять років блукають ці зрадники по реакційних задвірках Європи, шукаючи «самостійної» фашистської манти. Тридцять років водять їх коновальці, петлюри й бандери від одного фашистського «Мойсея» до другого. Обіцяє їм кожний «Мойсей» обітовану землю, а виходить з цього

у дійсності або «самостійна дірка», або шибениця.

— Тут уже ся нам не веде, пане товаришу. Евентуально переміщаймося далі.

Викинуті соціалістичною революцією з України, вони «перемістилися» у Львів і Варшаву. Пілсудський «манти» їм не жалів, обіцяв він також обітовану землю українській фашистській наволоці. Не вийшло. Тоді вони пошукали собі ще надійнішого «Мойсея». Правда, без бороди, зате «харч» давав краший.

— Най живе Гітлер! — крикнули. — Аж цей, евентуально, дасть нам корито у Києві.

Адольф Гітлер ще сидів у Берліні вже виразним кандидатом до шибениці, а вся зграя українсько-німецьких націоналістів мусила якнайскоріш «переміститися» з Західної України. Куди? Куди хто міг. Одні — в бандерівсько-упівські «дірки» по наших лісах та хащах, інші — до Криниці і Кракова.

— Сюди, евентуально, гітлерівці не пустять більшовиків, пане товаришу, — потішали себе, боїчись народної карі за зраду і злочини.

Але не встигли ще вони пороз'язувати мандрівні торби, як довелось знов «переміститися» хутчій до бісової мамі. До Берліна бурєю ішла Радянська Армія.

І потюпали всі запродавці собачими стежками. І бандерівці, і салаїсти, і четники Михайловича, і власівці, і весь міжнародний набрид, що служив Гітлеру.

Англо-американські реакціонери сьогодні їх зуть «переміщені». Вони, бачите, не втекли від народної карі за зраду, тільки «перемістилися» під «демократичні» крилечка Трумена й Бевіна. Ім жалко «переміщених», бо такі згодні служити й чортів за миску каші.

Але фашистський дим над Європою розвіється остаточно, перемістяться також скрізь у яму історії всі ті, що прагнуть неволі і лиха визволенням народам.

Не додасть ніякої ваги українсько-німецьким націоналістам і юнривська каша. Каша кашею, а весь демократичний світ і так знає, що це вже останнє «переміщення» зрадників українського народу.

Гітлер у пеклі

Куди Гітлеру втекти з Німеччини? У всьому світі чекає фюрера тільки шибениця або суха гілляка. Отож сяде переляканий Гітлер на літак-снаряд і махне з Берліна просто у пекло.

— Гутен таг, гер, — скоцюрбється він перед сатаною в три погібелі. — Я — Гітлер-емігрант, збанкрутований

фюрер розгромленої фашистської Німеччини. Прошу у вас, пане сатано, хоч маленького місця у пеклі по праву «політичного емігранта».

— Іди ти до бісової мамі! — плює йому сатана у розкашану піку. — Таких обер-злодюг я тут і бачити не хочу.

Оближеться Гітлер і потюпає мокрою куркою до бісової мамі. Гляне старенька на миршавого фюрера в синяках та гулях і зареветься схибно беззубим ротом.

— Ти що це, — скаже, — в пекло захотів, може, схватитись від людської карі? Ой вороже!.. — почне вона мас-

тити Гітлера кочергою. — А чорта лисого не хочеш?

Рад не рад, захоче Адольф і чорта лисого. Але чорт лисий Гітлера не захоче у пеклі. Віддідь він фюреру вилами поміж очі і скаже:

— Іди ти під три чорти, щоб і духу твого поганого не чути!

Три чорти білуватимуть ножами Герінга й Муссоліні на чоботи. Побачать вони Гітлера й скажуть:

— Доволювався вже? Прийшов у пекло на виправку? Ні, брат, з тебе мало шкіри дерти. Марш до дідька звідсіля!

Піде фюрер до дідька. — Прийміть, — скаже, — батечку, в пекло. Мені вже і на землі нема місця, і тут скрізь гонять.

Але старий дідько і слухати не захоче. Схопить він Гітлера хвостом за шию і поволоче до дверей.

Відьми питають:

— Кого це ви тягнете, дядьку?

— А кого ж, Гітлера тягну, обер-злодюгу німецького, — відповість дідько. — Такого, кумоньки, душогу-ба і в пеклі сором тримати.

— Правда. Дайте нам погратися, — попросять відьми.

— Беріть.

Схоплять відьми Гітлера за руки і ноги, розгойдають і кинуть знову на землю.

Полетить фюрер, полетить «бліном» і зачепиться якраз на шибениці у Берліні. Сказано ж про таких як він, що «кому висіти, той не утоне».

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Мурро Маркизівно, попередьте відвідувачів, щоб більше мишей мені не носили. Хай носять ковбасу.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НАВЧИВ

РОЗМОВА З СИНОМ

Бараболо на городі
Копав батько з сином.
Став старий мораль читати:
— Не будь, сину, свиною.
Ти ж бо землю не копаєш —
Тільки колупаси,
Половину урожаю
У землі лишаєш.
Сам повинен розуміти —
Людина ж свідомо,
Що це тобі не в колгоспі,
А у себе дома.

ГОРОБЕЦЬ НА ПОЛОВІ

Сіренькому Горобчику якось
Зерно знайти в полові удалось.
Тепер сидить і пише він трактати,
Як хліб насущний треба добувати.

— Ти спершу зароблять навчися,
А потім, сину, вже й женися.
— Хіба того не досить, тату,
Що ти умієш заробляти?

ХОЧ І НЕ ПИВ...

До Барана малий Баранчик
Отак на фермі промовляв:
— Хорошим другом був Кабанчик,
Та через алкоголь пропав.
— Ти що? Хіба він пив горілку?!
Та чи хоч раз було коли?!
— О, ні, — зітхнув Баранчик гірко, —
Його, сердегу, пропили.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської обл.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Інопланетянин: — У вас теж перебої з прийомом склотари!

П'ЯНОМУ ВИДУ НЕМА СТИДУ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

НАРОД СКАЖЕ — ЯК ЗАВ'ЯЖЕ

- П'яний — дурному брат.
- Ні рак, ні жаба, а просто п'яна нахаба.
- П'яний — гірше скаженого пса.
- Коза — не тварина, а п'яниця — не людина.
- П'яний і злодій — рідні брати.
- У п'яниці — сім п'ятниць на тиждень.
- Захотів від вовка каяття, а від п'яного сорому.
- Люди п'яні і голову гублять.
- Хто п'яницю полюбить, той вік собі погубить.
- Хто багато п'є, той сам себе б'є.
- П'яниця — то останній чоловік.
- Соха — не плуг, тачка — не машина, п'яниця — не людина.
- Дай йому пити, а він не дасть тобі жити.

СІМЕЙНИЙ ПОРТРЕТ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Зліва направо: мама, татко й їхнє дитятко.

Мал. В. ЧМІРЬОВА

«Маю жінку, маю діток,
Та я їх не бачу!..»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Сучасна Баба Яга.

— Якщо ти мене залишиш тут ночувати,
то що про тебе сусіди подумають!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Давай зупинимо, Гришо. Може, цей візьме...

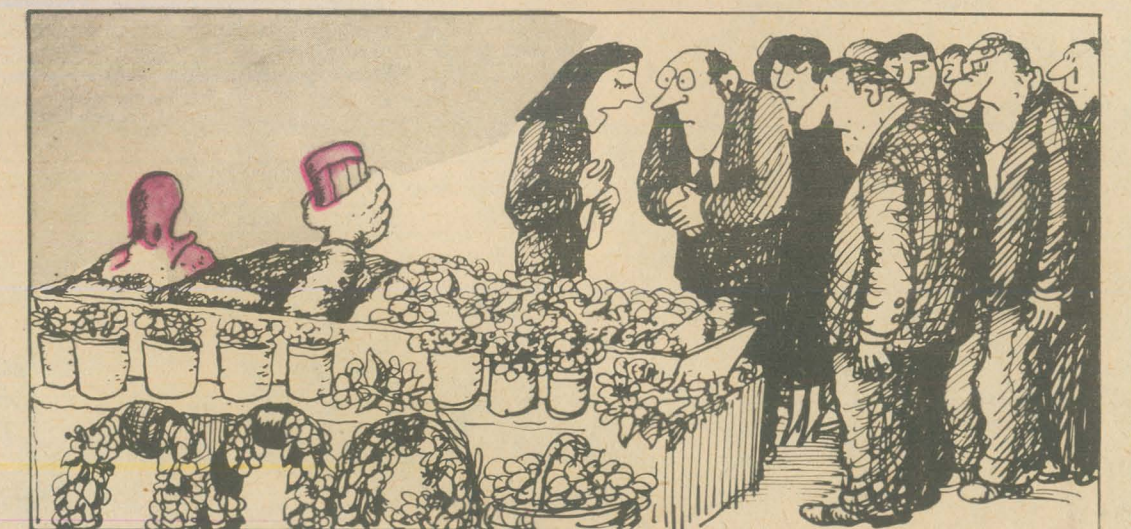
Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

— Одеколон «Тройной» пити будеш!
— Якого розливу!

МЕРТВА ХВАТКА

Мал. Р. САХАЛТУЕВА

— Так заляк з гранчаком в руці, що й вирвати не змогли.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ха-ха! От що значить пити кинути!

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. НОВИКОВА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мишкова образа

БУВАЛЬЩИНА

Миколка приїхав з татком до лісника Маркіяна Васильовича. Вранці усі втрьох пішли в тайгу по лісову малину. Повертаючись додому, почули позад себе шерхїт. Озираючись. Неподалік стояло ведмежа. Щоб не полохати його, поволі пішли, оглядалися і бачили, що ведмежа йде за ними. Отак дійшли до лісничої хати. Ведмежа зупинилося перед подвір'ям. Видно, боялося йти далі і назад повертатися не хотіло. Маркіян Васильович порадив насипати в мисочку трохи малини, поставити на подвір'ї, а самим іти в хату. Так і зробили.

В хаті зайнялися своїми справами. Тільки Миколка прилип носиком до шибки.

— Тату, той Мишко підкрадається до мисочки, — пошепки мовив хлопчик.

Справді, Мишко витягнув голову і, нюхаючи повітря, помалу наблизився до мисочки.

Наступного дня Мишко знову з'явився на подвір'ї лісника. Маркіян Васильович почав пригощати його цукром. Спочатку ведмежа не підходило, а потім осміліло й почало брати цукор із рук. Отак і внадилося воно до оселі лісника. Про це взнали хлопці з села, що розкинулося за ставком, і несли йому, хто що мів: цукор, ягоди, цукерки.

Мишко швидко звик до хлопців. Спочатку вони його гладили, потім водили на повідку.

Минув рік. Миколка з татком знову приїхав у гості. А Мишко вже так звик до хлопців, що сам за ними ходив, як тїнь. Вони запрягали його у візок, каталися. Потім привчили возити воду від ставка до ферми та ще й самому наливати її в діжку. Ведмідь вправно брав у лапи велику

цеберку, носив воду й виливав у діжку. Коли діжка була повна, впрягався у візок і чибирав до ферми. За це всю дорогу і біля ферми отримувалася ласощі.

Одного разу біля ставка зібралася юрба хлопців. Побачивши, що Мишко з діжкою теж наближається до ставка, вирішили покепсувати з нього. Спочатку пригостили цукерками і непомітно вийняли чопок з діжки.

Мишко запам'ятав, скільки цеберок він виливав у діжку. Цього разу вилив потрібну кількість, зупинився, заглянув у діжку. Хлопці одразу пригостили його цукерками. Ведмідь знову взявся до роботи. А коли виконав ще дві такі норми, заглянув у діжку і не побачив там води, розлючено заревів. Спочатку зі всієї сили вдарив цеберкою по діжці. Цеберка розлетілася вщент, а в діжці випало дві клепки. Потім поламав голоблі, потрощив ними діжку. Схопив за колесо візка, перевернув його і вкинув у ставок. Хлопці спершу реготали, а потім налякано почали розбігатися, хто куди. Миколка здалеку дивився на Мишка, і йому було боляче, що його так образили.

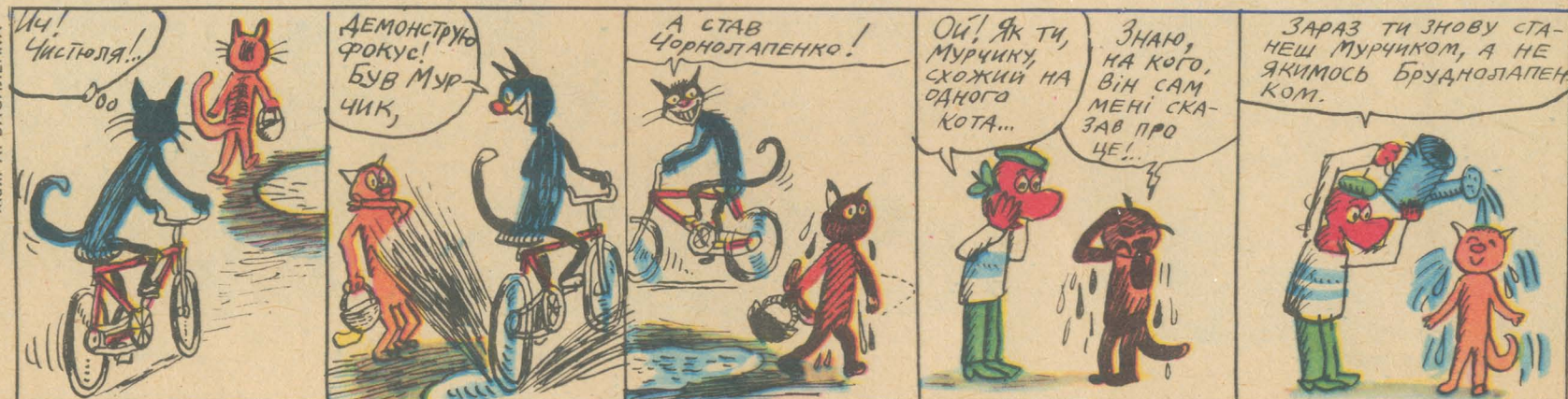
Коли розгніваний Мишко отямився, навколо нікого не було. Він покрутився на одному місці, страшенно заревів, ніби погрожував бешкетникам, а тоді опустив голову і поплентався до лісу. Зі сльозами на очах Миколка дивився йому вслід.

Після цього в селі Мишка ніхто не бачив...

Гнат МАЙСТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Захоплення

УСМІШКА

Ми сидимо тісною компанією у пивному барі, п'ємо «жигулівське» і приємно балакаємо про свої захоплення.

— Це таке діло, — Остап Гнатович дмухає на піну і робить добрячий ковток. — Таке діло — хто песиками цікавиться, хто усілякою акваріумною живністю, а я, хлопці, більш за все на світі полюблюю своїх папуг. Двоє їх у мене, самець і самочка — Міцці та Піцці. Що вам сказати, прив'язався я до них, наче до рідних дітей. Такі вони маленькі, такі гарні, такі зворушливі. А кмітливі! Особливо вона. Справжня жінка. Інтелектуалка. Така рухлива, така темпераментна, так командує своїм чоловіком! Одне слово, сучасна дамочка. Але й кохає свого жовточубого. Так вони, бува, цвірінкають про любов, так милуються, так пестяться! Дивись на них, і в самого серце починає танути... Ні, що там не кажіть, а спілкування з природою облагороджує, робить людину чистішою, витонченішою...

Остап Гнатович допиває кукля і продовжує: — А роботи з ними багацько... По-перше, клітка повинна бути абсолютно чистою, а папуги, як і всякі птахи, в цій справі — майстри. Тільки встигай вичищати. Але я завжди все почищу, все підмету, кожну жердиночку протру — все блищить. Та головна турбота — харчування. Ми — що... Нам можна кухоль пива та плавлений сирок, а їм — ні-ні. Їм, хлопці, все треба за наукою: калорії, вітаміни, поживні речовини... Та режим, режим — щоб все було хвилина в хвилину. Трохи запізнишся, і у моїх пташенят, не дай господи, апетит зникне. І, звичайно, потрібно урізноманітнювати їжу. Тут доводиться і подумати, і голову посушити, виявляти, як то кажуть, здорову фантазію. То напій їм вітамінізований вигадую, то спеціальний салатик. Отже, беру кілька крутих яєць, моркву, свіжі огірки, все це січу дрібненько, а зверху поливаю ряжанкою. Дуже смачно... А на десерт вони полюбують тоненькі скибочки паляниці, замочені у молоці...

— Слухайте, Остапе Гнатовичу, — не витримую я. — Ви стільки часу віддаєте вашим підопічним. Як це дружина ваша терпить?

— Дружина? До чого тут дружина? Яке вона до цього має відношення?! Я ж папужок у конторі тримаю!

Казимир СОСИС.

ІРОНІЗМИ

● Людина може все. Тому їй багато чого не слід дозволяти.

● Сліпа любов минула. Почалася любов з першого погляду.

● Як важко виконувати службові обов'язки та ще й працювати!

Юрій БАЗИЛЕВ.

м. Запоріжжя.

ВІДКРИТТЯ ПОЛЮВАННЯ

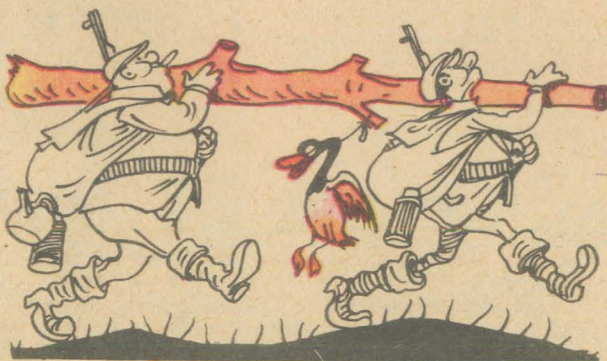
Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ну що, може і ми змикитимо на трьох!

Мал. А ПОМАЗКОВА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Що твій Глібов! От мій хазяїн байки придумує.

Почуття гумору

ГУМОРЕСКА

Кожний робочий день у нашому відділі починався з того, що Хрумтій розповідав з усіма подробицями про чергові витівки свого цуцка, якого він щоранку виводив на прогулянку. Та сьогодні йому і рота не дав розтулити Понько. Він був настільки приголомшений тим, що з ним трапилось у трамваї, — навіть капелюха забув скинути. Так і сидів за своїм столом у капелюсі й обурювався, явно сподіваючись на нашу моральну підтримку і співчуття. А трапилась з ним досить-таки банальна історія. Він забув закомпостувати талон, і контролер його оштрафував на п'ятдесят копійок.

— Пояснюю, — бідкався він, — що я ніколи свідомо не їздив без квитка. Просто замислився і забувся. А контролер і слухати не хоче. Штрафу вимагає. Півтрамвая стало на мій захист. Мовляв, дайте людині спокій. Хіба не бачите, він не схожий на зайця! А вона й каже: «Навпаки, дуже на зайця якраз і схожий!»

— Невже вона вуха твої мала на увазі? — поцікавився Сусідушкін.

— Причому тут мої вуха? — скипів Понько.

— А притому, що вони й справді трохи стирчать, — сказав Сусідушкін і зареготав.

— Ви всі такі ж дурні, як ота контролерша! — мало не розплакався Понько і вибіг з кімнати.

У відділі запала тиша, яку порушив Хрумтій:

— Людина жартів не розуміє!

— Жаль мені тих, що геть-чисто позбавлені почуття гумору, — зауважив Ликовець.

— Я б таких переводив на інвалідність, — погодився Гуля.

— А я б їм просто не доручав серйозних справ, — зазначив Сусідушкін.

— Цей Понько — якийсь дивак, — сказав я. — Ображатися на такі дрібниці! От, скажімо, Сусідушкін хіба образився б, якби ми почали кепкувати над його великим носом?

— А причому тут мій ніс? — не зрозумів Сусідушкін. — І, до речі, не такий він уже й великий, щоб над ним кепкувати.

— Не такий, але, гадаю, що на конкурсі найдовших носів він би зайняв не останнє місце, — хихикнув Хрумтій.

— Для карикатуристів ти — просто знахідка, — підхопив Гуля.

— Б'юся об заклад, що в школі тебе називали просто Ніс, — сказав я.

— Я розумію Поньку, — мовив Сусідушкін, і голос у нього затремтів. — Ви якесь... Якесь дикуни! Мені гидко з вами навіть сидіти в одній кімнаті!..

Він так хряпнув дверима, що аж штукатурка поспалася.

— Ну от, ще один закомплексований, — мовив по паузі Гуля.

— Ще одного природа обділила почуттям гумору, — відзначив Ликовець.

— А я б запровадив у анкетах по обліку кадрів спеціальну графу: «Чи маєте ви почуття гумору?» — мовив Хрумтій. — І тих, у кого воно відсутнє, не брав би на наукову роботу.

— Правильно, — підтримав його я. — Ось ти, приміром, реагував би на подібні репліки своїх колег? Впевнений, що ніколи. Ми он скільки разів натякали

на твою... ну, як би це сказати делікатніше, — на твою інтелектуальну обмеженість. А ти — хоч би що. Ані пари з вуст. — Це я — обмежений інтелектуально? — спробував посміхнутися Хрумтій і зблід. — Гляньте на цих софоклів! Інтелектуали! Сократи! Ломоносови! Та якщо весь ваш інтелект разом узятий покласти на ваги, вони й не поворухнуться! Генії! А, до речі, про інтелектуальність найбільше говорять якраз ті, які інтелектом не переобтяжені...

Він демонстративно вийшов з кімнати, а ми багатозначно презирнулися.

— Ось і ще один, — сказав Ликовець.

— Головне, що це вже невеличково, — сумно зауважив Гуля. — Я нам не заздрю. Працювати з людьми, які позбавлені почуття гумору, — це з нашого боку — подвиг! Треба вимагати від начальства додаткової платні. Принаймні, молока за шкідливість...

— Незбагненно! — вигукнув я. — Люди ображаються на безневинні жарти! Бояться, щоб у їхньому зразково-показовому портреті помітили бодай одну негативну рисочку. Хіба від того, що ми жартуємо над скаредністю Ликовця, ми його менше любимо? Ну, знаємо, що в нього у зимовий день і грудки снігу не випросиш. Так він це і сам знає і на наші жарти не ображається. Правда ж?

Обличчя Ликовця набрало бурякового кольору. Руки в нього затремтіли. — Щось і ти не часто вражав нас купецькими жестами, — зло проказав він і, стрімко схопившись на ноги, попрямував до дверей.

— Як бачимо, тут уже не до жар-

тів! — невесело посміхнувся Гуля. — Якщо судити по нашому відділу, то почуття гумору — це просто рідкісний дар.

— І приємно, що цей дар дістався нам з вами, — простягнув я йому руку.

— І мені приємно, — міцно потиснув її Гуля. — Хоч як науковець ви зірок з неба не хапаете, зате почуття гумору цілком компенсує у вас цю прогалину і робить нас союзниками і друзями...

— Це я — в науці зірок з неба не хапаю? — стиснув я кулаки, відчуваючи, як кров кинулась мені в голову. — Так от, знайте, — люто подивився я на нього, — мої союзники і друзі — всі там, за дверима!..

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Народні усмішки

ЧЕРЕЗ ОДНОГО

Молодий офіціант запитує досвідченого:

— Чому в одних відвідувачів ви берете чайові, а в інших — ні?

— Не беру в тих, кого вже обрахував. Совість не дозволяє.

НА ЗАПЧАСТИНИ

Сусідка якось каже до п'ятирічного хлопчика:

— Тато з мамою купили собі машину, а тепер нехай купують тобі братика чи сестричку.

— Де там вони куплять! — одказує малий. — Спершу гроші збирали на машину, а тепер — на запчастини.

НЕ ЗБІГАЄТЬСЯ

— Мабуть, дощ буде, бо щось позіхається.

— Але ж ти й учора позіхав, а дощу не було.

— Ти ж знаєш, яка тепер погода примхлива — з прогнозом і то не збігається.

Повідомив В. СОПРОНЮК.

с. Троянівка
Маневицького району
Волинської області.

ЧИЯ КРАЩА

Зійшлися двоє приятелів, випили по чарці і стали хвалитися своїми жінками. Один і каже:

— От у мене жінка, як полатає штани чи сорочку, то не впізнаєш, чи латані, чи ні.

— А в мене жінка, як випере сорочку чи штани, то не вгадаєш, чи прані, чи ні.

Повідомив М. ДАЙНЕКО.

с. В. Листвен
Городнянського району
Чернігівської області.

АРГУМЕНТ

Приходить сусід до сусіда та й каже:

— Ти вчора, Гнате, обіцяв мені гроші позичити...

— А я, випадково, не був п'яним? — запитав той.

Повідомив І. СТРАШКО.

с. Жабокричка
на Вінниччині.

НАПУВАННЯ

— Напував ти коня?

— Напував!

— А чом же в нього морда суха?

— А він до води не дістав!

Повідомив І. ДАНИЛЮК.

с. Вільшанка,
Черкаська область.

ВИПРАВДАЛАСЯ

Дівчина дорікає знайомій молодіці:

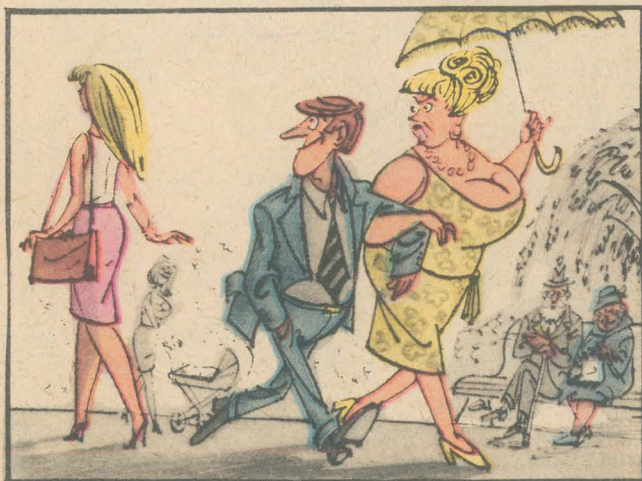
— Я ж просила, щоб ви нікому не казали, що я засватана.

— А я й не казала, а тільки спитала куму, чи вона знає про це.

Повідомив М. ЛІПКО.

с. Северодонецьк
Ворошиловградської обл.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що ти озиралася на кожну спідницю!

— Що ти озиралася на кожні штани!

Лист кишенькового злодія Едуарда Липкоручка

Як ви самі розумієте, пишу я не з курорту. Чорною ікрою тут не годують і ананаси на десерт не подають. Але претензії у мене не до меню: і на таких харчах можна жити і перевиховуватися. Розтравив мені душу один кореш, із свіженьких, розповів таку історію, що з того дня їсти-пити не можу, а засинаю лише під ранок.

Аби вам було зрозуміліше, що й до чого, скажу кілька слів про себе. Заробив я строк за брак у роботі. Поліз у кишеньку до одного громадянина, який у переповненому тролейбусі не спромігся засунути гаманець у бокову кишеньку і поклав його у поліетиленову торбину, обцяцьковану не нашими кінозірками. Слово честі, хотілося лише провчити його, щоб не був роззявою, бо хоч нашого брата стало нині набагато менше, ніж деяких представників фауни, занесених у Червону книгу, проте, все-таки, знаєте, аж зло розбирає, коли бачиш, як дехто гав ловить. Але чи то інстинкт спрацював, чи ще там щось, а тільки коли мене затримали, гаманець отого громадянина виявився у моїй кишені. Готівки в гаманці, як я й підозрював, практично не було. Якись два карбованці двадцять чотири копійки. Навіть на пляшку кріп'яку не вистачило б. Але закон у таких випадках на суму не зважає.

На суді я себе поводити пристойно, вину визнав і з легкою душею перевиховувався, аж поки на сусідніх нарах не поселився уже згадуваний мною кореш. А розповів він мені ось що.

Начебто житель районного центру Городище на Черкащині В. Ю. Бойко повіз здавати на м'ясо

у райзаготконтору худобу, вирощену у власному господарстві, а саме: одну стару корову, одну молоду і теличку — усього тисячу шістдесят чотири кілограми живої ваги. У заготконторі її хутенько прийняли і так же хутенько зробили з нею усе, що треба. А от розраховуватися з В. Ю. Бойком ніхто не поспішав. До самісінького вечора нікав він по конторі, вимагаючи хоч якогось документа на м'ясо, але добився лиш того, що виконуючий обов'язки завідувача бойнею М. П. Мізін утришия вистовхав його за ворота.

Наступного дня квитанції В. Ю. Бойку таки виписали, але, глянувши у них, В. Ю. Бойко очам своїм не повірив: виходило, що він здав не корів, а якихось рогатих дистрофіків.

Не буду обтяжувати вас деталями конфлікту здавача із заготовачами, скажу відразу, що, кінець-кінцем, перевіркою встановили: обдерли-таки В. Ю. Бойка на двадцять три з хвостиком кілограми м'яса, або, якщо перекласти цю свіжину на гроші, обрахували його на дев'яносто карбованців.

А закінчилося усе тим, що виклав в. о. завідувача бойнею М. П. Мізін ці дев'ять червінців, та ще йому оголосили догану.

Де ж, питається, справедливість? Я за два карбованці двадцять чотири копійки вже другий рік перевиховуюся, а Мізін мало сотню не поцупив — і не перевиховується.

Можуть, правда, сказати: не сам же Мізін ті гроші поцупив, а контора громадянина Бойка обрахувала. Так це казочки для дошкільнят. Як не крути, а от півтора пуда м'яса були ніби нічийі, або, висловлюючись по-бухгалтерському, необлікованою продукцією. А що з такою продукцією можна робити — і немовляті ясно: хочеш — натоптуй ними торбу, хочеш — пусти на біфштекси, ромштекси, вирізку, бефстроганов, піджарку та інші делікатеси.

Прощу зважити ще й на таке. Я, наприклад, коли мене за руку отой тролейбусний громадянин спіймав, поводити себе винятково інтелігентно. Вибачився — мовляв, переплутав свою торбинку з вашою, гаманець культурно повернув, навіть згоден був матеріально компенсувати потерпілому моральну травму. А вищеозначений Мізін буквально збиткувався над громадянином Бойком. Зокрема, на зауваження В. Ю. Бойка Мізін відповів, що він свою продовольчу програму виконує.

А яка в нього програма — ви тепер бачите.

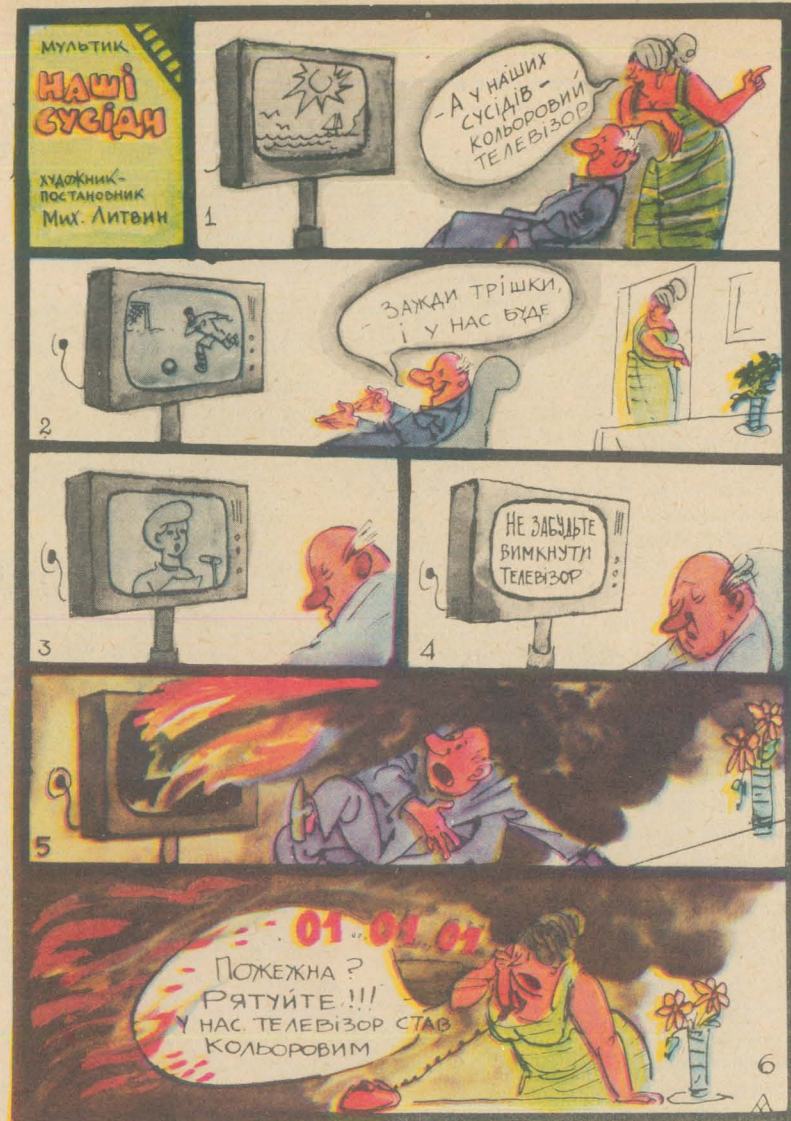
Отож і кажу: несправедливо. Чим я від вищеозначеного Мізіна гірший?

Листа Едуарда Липкоручка
до друку підготував
В. БОНДАРЕНКО.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

- Прискіпливий навіть у колі намагається відшукати кути.
- І смичком можна грати на чужих нервах.
- Перш ніж вмокнути перо, подумай, що будеш писати.
- А які прийоми самозахисту застосовувати проти ударів долі?

Дмитро АРСЕНИЧ

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі села Бондари (Кременчуцький район) вже кілька разів скаржилися на те, що при здачі худоби до місцевого колгоспу ім. Кірова з ними неправильно розраховуються. Та голова колгоспу Михайлик В. М. на це не звертав уваги. Бо у нього були інші, свої розрахунки. Він сушив собі голову над тим, як би стати власником кооперативної квартири у Кременчуці. І так цим захопився, що став підробляти документи. Про це розповідалося у листі колгоспників. Перець попросив Полтавський облвиконком зацікавитися цими фактами.

Як повідомив заступник голови виконкому А. І. Тимошенко, факти, викладені у листі, при перевірці підтвердились. За фальсифікацію документів на одержання кооперативної квартири та інші порушення у фінансово-господарській діяльності Михайлика В. М. від обов'язків голови колгоспу звільнено і на нього накладено суворе партійне стягнення. А за виявлені порушення при розрахунках з населенням за здачу худобу матеріали передано районній прокуратурі.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

— Або купуйте, або швидше дочитуйте! Пора магазин закривати.

Друже Перче!

Чи не допоможеш ти мені розшифрувати слово «скоро»? Що це — певний проміжок часу, я розумію. Але ніяк не збагну, з якої кількості днів, тижнів, місяців він складається. Купила я телевізор «Весна-308», і за три дні він зіпсувався. Звернулася я, згідно інструкції, до гарантійної майстерні, що знаходиться у місті Миколаєві по вулиці Радянській, 13. У майстерні сказали: «Чекайте, скоро прийдуть майстри». Чекала я, чекала, та й знову поїхала. І знову та ж сама відповідь: «Скоро будуть». За чотири місяці це слово я чула чимало разів.

То чи не можеш ти, Перче, вплинути на працівників служби побуту, щоб вони якось розшифровували те слово. Або зовсім не вживали його.

с. Грейгове
Жовтневого району
Миколаївської області.

Н. САМУЛЯК.

Якщо хочеш побачити життя в усіх його барвах, негайно купи кольоровий телевізор. Бо я вже його побачив. Правда, не на екрані свого кольорового «Електрону-738д», а безпосередньо у самому житті. Адже моя покупка зламалася у той же день, коли я приніс її з магазину додому. І ти, Перче, можеш тільки уявити, якими фарбами бралася моє обличчя. Але на цьому пізнання життя не скінчилося. Скажу лише, що за рік мій телевізор п'ять разів ремонтувало Вознесенське радіотелеательє і за кожним разом твердо запевняло: апарат поладжене. Та варто було мені принести його додому — як усе починалося спочатку.

Словом, Перче, завдяки своєму кольоровому телевізору я такого надивився у сервісі вознесенських телемайстрів, що мене тепер анічим не здивуєш. Єдине, чого я не побачив у ательє, так це елементарного порядку.

м. Вознесенськ
Миколаївської області.

В. КАТЕРИНІЧ.

Безсумнівно, ти чув про таку науку, як графологія. Коли за почерком визначаються індивідуальні особливості людини — її характер, темперамент, моральне обличчя.

Так от, було б непогано, якби ти, Перче, зацікавився почерком будівельників Березівської пересувної механізованої колони № 2 тресту «Одесасільбуд», коли вони розписуються у відомостях на зарплату та премію. Бо ми, друже, як тільки повселялися в новий будинок, що змурувало Березівське ПМК-2 у селищі Шевченкове для працівників відділення сільгосптехніки, так одразу в усьому побачили один почерк — почерк затятих бракоробів. Адже дах у нашому будинку тече, система опалення ледве гріє, вікна та двері перекошено, водозмішувачів — катма. Та й нема, правда, куди ту воду змішувати. Бо ванн у квартирах немає, і будівельники тільки обіцяють їх поставити.

Ми, звичайно, розуміємо, що почерк людини може мінятися. Але ж не настільки, щоб ти, Перче, не розібрався: хто і за що у ПМК-2 отримує гроші?

Мешканці будинку
Одеська область.

Ми чули, що колись були любителі жувати тютюн. Цю давню традицію вирішили, мабуть, поновити працівники Одеського комбінату харчових концентратів. У їхньому «Супі вермішельному з м'ясом», який ми оце вирішили зварити, виявився недокурочок. Ми це побачили, коли суп уже був на столі. Проте їсти не ризикнули. І не впевнені, що й самі комбінатовці наважилися б це зробити.

П. БОДНАРЧУК.
інженер-технолог.
Хмельницька область.

— Я за рекомендацією вашої прибиральниці тьоті Дусі.

«Панько свій ювілей
відзначити збирався,
Із шкіри ліз,
дістати все старався.
По магазинах бігав,
взяв речі на прокат,
Кімнати освіжив
під голубий накат,
Знайомих запросив
як можна більше,
Щоб славу мати
за другіх не гіршу.
Делікатеси
з-під землі дістав,
Без будь-яких
на те підстав».

С. Р-вас із Києва.

— На цьому Ваш вірш без будь-яких на те підстав обриваємо!

«— Ні, Івасю, це не «Л»
Буквів ти незнаєш».

М. Ф-ик

з м. Чорткова на Тернопільщині.

— Навчіть Івасика буквів, а слів нехай сам краще навчиться!

«Балерина не дає мені спокою:
Робочий орган в неї — ноги,
Голова весь час відпочиває
І що лишилось в ній — не знаю».

Ф. С-ський

з Могилів-Подільського району на Вінниччині.

— То ще півбіди. А от читаючи деяких поетів, так і не добереш, де в них отой робочий орган!

«Незважаючи на те, що у відповідності з реформою школи ці діти навчатимуться з шестимісячного віку, більшість їх добре читає, рахує до десяти, пише, малює».

Надіслав В. ГРИГОР'ЄВ.

«Це дві рідні сестри. Одна з них розведена, а друга — ще ні».

(З пояснення свідка).

Надіслав Є. ГАЩИН.

«Так 14.X.1983 года водитель Шепетовской автоколонны т. Пилишин Е. А., снимая аккумуляторную 6 ст-75 упал и разбился, чем нанес ущерб государству на сумму 9 руб. 60 коп. (остаточная стоимость аккумуляторной батареи). Свою небрежность и халатность т. Пилишин Е. А. признает, в своей объяснительной».

Надіслав І. КОШЛАНЬ.

«Бачить Ірина — гіршають корови і надої різко впали. Не використала доярка повністю лікарняний листок — вийшла на роботу. Бо серце боліло дужче, ніж нога».

(З колгоспної багатотиражки).
Надіслав М. ЮРЧИШИН.

КИНО 18+ КИНО

СЕГОДНЯ ДЕТСКИЙ КИНОСАНС.
ДЕМОНСТРИРУЕТСЯ ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ ФИЛЬМ

«Сладкая
ЖЕНЩИНА»

18-20

ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Школярі Кам'янець-Подільської середньої школи № 14 надіслали редакції листа. А в листі писали, що вони страшенно люблять фізкультуру, тільки от не мають де нею займатись. Бо хоча школу їхню збудували ще в 1977 році, а спортивного комплексу при ній досі немає. Листа цього Перця опублікував на своїх сторінках у № 2 журналу.

Заступник голови виконкому Хмельницької облради А. А. Городецька повідомила редакції, що виступ Перця було обговорено на розширеній сумісній нараді партійного бюро та профспілкового комітету Кам'янець-Подільського рембудуправління і середньої школи № 14.

Нині усі роботи по спорудженню трьох спортивних залів та спортивних майданчиків повністю завершено. І тепер школярам є де займатися фізкультурою та улюбленими спортивними іграми.

◆ «Як не до рідних» — так називалася замітка, надрукована у «Перці» № 8. У ній йшлося про те, що в селі Усатове, що під Одесою, вийшов з ладу водопровід, а керівники одеського міськводопроводу замість ремонту взяли та й зовсім відключили воду.

Голова виконкому Одеської міськради В. К. Симоненко повідомив редакції, що водопровід уже відремонтовано, водопостачання налагоджено, і мешканці села ніяких претензій до роботи водопроводу тепер не мають.

◆ У тому ж номері журналу під рубрикою «Чи знаєте ви, що...» повідомлялося про те, як працівники телемайстерні села Поліське на Київщині цілих три роки тримали у себе зданий на ремонт телевизор «Електроніка-407», а потім власнику категорично заявили, мовляв, забирайте свій телевизор, бо відремонтувати не зможемо.

Після виступу Перця генеральний директор Київського обласного виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка» А. І. Куземко повідомив, що за порушення правил обслуговування населення та за тяганину з ремонтом телевизора майстра Юрченка І. К. з його посади звільнено. Телевизор відремонтовано і видано замовнику.

◆ Ще на початку року у селі Поляни (Ровенщина) баня припинила роботу і вже кілька місяців не працює. Лист про це надійшов до Перця.

Голова Березівського райвиконкому В. С. Михайлюков повідомив редакції, що вжито заходів до закінчення ремонту бані. Приміщення її вже капітально відремонтовано, котельню переведено з рідкого на тверде паливо. Нині баня відновила роботу і працює за графіком.

ВОЖИК

Сьогодні у мене гостює
білоруський побратим — журнал «ВОЖИК».

Мал. М. ГІРГЕЛЯ

Розминулися.

Мал. В. ЗАМЯТКИ

— Співати треба, а ви кричите, наче за прилавком!

Мал. М. АБАРИ

— Без інженера-конструктора мені цей гарнітур не скласти.

Мал. С. КІШОВА

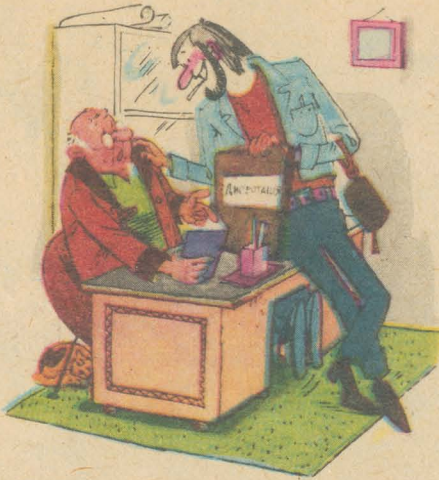
— Чого ти, Петю, очі витріщив?
Хіба це ти їх зніс!

Мал. М. ШИШЛОВА

— А мій Степан такий
працьовитий, що й вихідні як
на службі проводить.

Мал. М. ГІРГЕЛЯ.

— Закінчити школу я тобі
допоміг, в інститут влаштував,
диплом зробив, а тепер
можу й відпочити.
— Е, ні, татусю. А хто ж
дисертацію писати буде?

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16 (1178)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.07.84. Підписано до друку 03.08.84. БФ 09955. 70x108/16. Офсетний друк.
2,8 умовн. друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 371 000 прим. Зам. 04734.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканирован redaktorom
для rutracker.org

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Виборче родео.

Отсканировал reduktore
для rutracker.org